

פרשת שמיני
כניסת שבת: 18:35
צאת השבת: 19:29
רבנו תם: 20:11
אופק תל אביב
כ"ג אדר ב' התשפ"ב

בית תורה וחסד "עטרת מרדכי אליהו"

על שם ולעילוי נשמת מו"ר מרן הראשל"צ המקובל האלקי הגה"צ הרב מרדכי אליהו זצוק"ל זיע"א
 לעילוי נשמת הצדיקים הקדושים: רבי יעקב, רבי ישראל, רבי מאיר ורבי אלעזר למשפחת אביחצירא זיע"א

"בקרבי אקדש!" - מדוע מתקדש שמו של הקב"ה דוקא בסילוק הצדיקים?

שמח כל העם שמחה גדולה [כפי שכתוב בפרשתנו: "וַיִּרְא אֶת-כָּל-הָעָם וַיִּזְכָּרוּ וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם"], עד שהיה מקום ח"ו לטעות ולחשוב שמעתה, אין צורך להיות זהיר כל כך מחטאים, שהרי לכל חטא יש רופא גדול וחכם במשכן שיכול לרפאות הכל...

לכן כדי להוציא דבר זה מלב העם, סיבב הקב"ה שביום הקמת המשכן עצמו, ביום החינוך והשמחה, יבואו נדב ואביהו שהיו צדיקי הדור, ולמרות שהם יעשו מעשה של קדושה (שלא נצטוו עליו) במקום הקודש, הם יענשו בעונש חמור מאוד. ומימלא כולם ילמדו מכך לדורות, שאם לצדיקים גדולים הקב"ה אינו נושא פנים, כל שכן למי שאינו צדיק, ומעתה ההמון לא יבטחו במשכן, ככהנים ובקורבנות, אלא יעבדו את ה' בכל ליבם ונפשם (ראה רש"י ד"ה: "ויעל פני כל העם אכבדו").

השבת הינה שבת שבועו של שר התורה והיראה, הגאון הקדוש רבי חיים קניבסקי זצוק"ל שהגן בתורתו וקדושתו על כל העולם כפשוטו.

בשבת זו קוראים בספר תורה נוסף "פרשת פרה" – כהכנה לטהרה לחודש ניסן שבו נגאלים ברחמים. הגמרא (מועד קטן כ"ח) שואלת: "למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה? - לומר לך: מה פרה אדומה מכפרת - אף מיתתן של צדיקים מכפרת".

מסופר בגמרא (סנהדרין כ"ז) שבשכנותו של רבי זירא היו גרים בריונים, שרבי זירא היה מאיר להם פנים ומקרבם באהבה, מתוך מחשבה שמתוך כך יחזרו בתשובה. אך הם לא חזרו בתשובה.

לאחר שנפטר רבי זירא אמרו הריונים הללו, עד כה רבי זירא היה מתפלל עלינו וזה עמד לנו לזכות, כעת לאחר שנפטר מי יגן עלינו? ומתוך מחשבה זו בליבם חזרו בתשובה.

עם ישראל בודאי צדיקים, אך פטירת הצדיק מכפרת, בעיקר בכך שהיא גורמת לנו התעוררות פנימית של תביעה עצמית לגדול ולהתקדש, דוקא מתוך התחושה הקשה והמרה מחסרון ההגנה של הצדיק עלינו.

ואכן "גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן" (חולין ז"ג), שדוקא מעצם הסתלקותם הם גורמים לנו להתעורר מליבנו להתקדש ולהיטהר לפני ה', ובכך זכות הצדיק עומדת לנו למגן וישועה ולגאולה שלמה בחסד וברחמים [ושמא יש בזה בס"ד רמז לסוד מצות פרה אדומה "שהיא מטהרת את הטמאים ומטמאה את הטהורים" (פסיקתא זוטרותא חקת קיי"ט ע"ג)]. כלומר כשם שהכהנים שעסקו באפר הפרה ובהזייתה על העם – נטמאו, ואילו הטמאים שאפר הפרה הוזה עליהם – נטהרו. כך הצדיקים - למרות שבעת פטירתם הם נפטרים מחיוב התורה והמצוות (מסכת שבת ל') – הם גורמים בכך לכלל העם להתקדש ולהדבק ביתר שאת בתורה ובמצוות].

ויהי"ר שבקרוב יתקיים בנו: "כִּי יִקְרַךְ יְהוָה לְךָ לְאֹר עֹלָם וְשָׁלְמוּ יָמֵי אֲבָלְדָךְ" (ישעיהו ס').

מעשה שהיה בשר אחד שבנה עיר גדולה ויפה, ופיאר אותה בכל דבר טוב ויפה, והושיב בה אנשים רבים.

לאחר שכלתה כל מלאכת בניית העיר, שאל השר חכם אחד גדול בחוכמת בניית ערים, מה עוד חסר בעיר למען רווחת התושבים? השיב לו אותו חכם שאין רופא בעיר, ואי אפשר לדור בעיר שאין בה רופא.

שיגר השר מכתבים לכל מוסדות הרפואה בבקשה להמציא עבורו את הרופא הטוב ביותר למען תושבי העיר, ואותו הרופא שיבחר כטוב ביותר, יקבל מגורים מכובדים מאוד, ואת כל מה שידרוש מבחינה כספית.

לאחר התייעצויות ובדיקות רבות, נבחר הרופא הטוב והמהולל ביותר מארץ רחוקה.

בבוא הרופא שמחו כל בני העיר שמחה גדולה, ותוך כדי השמחה ביקש השר שיביאו לפני הרופא איש חולה מבני העיר, כדי שיראו את כוחו של הרופא לרפואתו.

היה אדם אחד חולה, שהיה חש בראשו ותשוש, ולקחו הרופא, וביקש להשאירו אצלו מספר ימים כדי לרפואתו. והיו כולם בטוחים שהרופא יעשה כל מאמץ ובודאי יצליח לרפואתו בקלות.

אולם לאחר מספר ימים מת החולה.

קרא מיד השר לאותו רופא ואמר לו מה עשית, מדוע זולת בכבודך ובשמך המכובד, הלא אם הבחנת שאותו חולה היה חולה אנוש, היית צריך לומר מראש שלא ניתן לרפואתו, והיה אסור לך להתחייב שתפא אותו, ואם הוא לא היה חולה כ"כ קשה איך לא הצלחת לרפואתו?!

השיב אותו רופא ואמר לשר, דע לך שעל פי הבדיקות שעשיתי, ראיתי מיד שלאותו חולה נותרו רק ימים ספורים לחיות, ואין אפשרות לרפואתו. אך בכוונה הסכמתי לקבלו והתחייבתי לרפואתו. משום שכשבאתי וראיתי את השמחה הגדולה שעשו לכבוד בואי, הבנתי שאנשי העיר תולים בי את בטחון רפואתם, ומעתה והילך לא יקפידו על כללי הבריאות, ויאכלו וישתו גם דברים המזיקים לבריאותם.

לכן בכוונה קיבלתי חולה זה, כדי שיחרדו מכך שלא הצלחתי לרפואתו, ומימלא לא יבטחו בי, ולא בשום רפואות בעולם, וישמרו הם בעצמם על בריאות גופם ונפשם בכל כוחם, ואז אני אוכל להיות להם לעזר לרפואתם.

אומר המגיד מדובנא זיע"א, **שמעשה זה הינו משל לקשר הרוחני של כלל ישראל למשכן ולכהן.**

שהרי לאחר שהקב"ה נתן תורה לעם ישראל, הכין להם בית רפואה גדול לרפואתם הרוחנית – המשכן הטהור, ושם יוכל כל אחד להביא את חטאתו ואשמו, ושם יעמוד לשרת בקודש כהן שמתוודים בפניו, והוא מעלה ארוכה ומרפא לכל מחלת החטאים. ולאחר שנשלמה מלאכת בניית הבית הזה בא' בניסן (ככתוב בפרשתנו, שהוא היום השמיני למילואים – ראה רש"י ד"ה:

ויהי ביום השמיני), וירדה אש מהשמים ע"י תפילת אהרן הכהן,

שבת שלום ומבורך מבית מדרשנו
"עטרת מרדכי אליהו"

עטרת תפארת לנשים

אורייתא
הפרשה מזוית נשית

והיא משאירה אותנו בחנות- היא הקריבה עכשיו קורבן !!!
קורבן פסח! או **מאמץ** בקיום מצווה שדורש כוחות מיוחדים (=הנובע מגאווה), לדוגמא: אשה שהיתה מעדיפה להיות בחג בצד שלה (ומי לא רוצה?) ומחליטה להיות גדולה, ולהקטין את עצמה, וללכת דוקא לצד השני-היא מקריבה קורבן! וקורבן זה, שהוא נטול גאווה, הוא הוא יכול להיות **אִשָּׁה לַה'**. התקרבות לה' דורשת מהאשה להשיל מעליה כל שמץ של גאווה (שהרי על המתגאה נאמר: אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת), וכן למעט ולצמצם בתאוות שמרחיקות אותה מקירבת אלוקים. קורבן כזה שמלווה באהבת ה', בכוונת הלב וברצון להתקרב לה', בוודאי יעלה לפניו לרצון, והאשה תהיה **אִשָּׁה לַה'**.

"כִּי כָל שָׂאֵר וְכָל דָּבָשׁ לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לַה' (ב', י"א)

בספר החינוך (מצוה קי"ז) מבואר כי **השאור הוא סמל הגאווה**, שכן הוא מתנפח כמו האדם שמתגאה. **הדבש הוא סמל לתאוה**.

על שניהם אומרת התורה לאדם: אל תכניס תערובת של גאווה או של תאוה בקרבן שאתה מקריב לה'! כאשר איש או אישה רוצים להתקרב לה' יתברך, על ידי הקרבת קורבן ישנה אפשרות לעשות זאת גם בימינו אנו, בזמן שעדיין אין לנו בית מקדש. דרך זו היא על ידי **ויתור** על רצון שלי שהוא נגד רצון ה' (= הנובע מתאוה)

לדוגמא: אשה שמחפשת בגד לחג, והיא מוצאת בגד שממש הולם אותה, אבל.. לא הולם את הלכות הצניעות...

תאמר לבית יעקב

שרת שהופנו למרח הרב בנושאי הבית היהודי

שאלות בהלכה

שאלה: מנהג נפוץ בבתי כנסיות שאנשים מביאים ביום האזכרה לקרובים פירות ומגדנות שהקהל יברך, וכן יש המקדישים לבית הכנסת חפצים לעילוי נשמת אחרים או לזכות את עצמם – האם יכולים להביא או להקדיש מכל סוג?

תשובה: נוהג נאה ויפה הוא אלא שיש להזהר כשמביאים פירות וירקות לבית הכנסת שישטפו וינגבו את הפירות קודם לכן עד שיהיו יבשים. זאת משתי סיבות:

א. שלא יגישו לקהל פרי שאינו נקי.

ב. שאם הפירות המונחים לפני הקהל הם רטובים יצטרך האוכלם ליטול ידיו מדין דבר שטיבולו במשקה הצריך נטילה ללא ברכה.

כן יש להקפיד להפריש תרומות ומעשרות לפני שמגיש לקהל כדי שלא להכשילם כדון חבר שאינו מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן. ובודאי יזהר לקנות מצרכים כשרים שמצויין עליהם הכשר, באשר לצערנו ישנם בשווקים מצרכים שאינם כשרים.

וכבר כתב הרמב"ם והביא דבריו השולחן ערוך: "הרוצה לזכות עצמו יכוף יצרו הרע וירחיב ידו וכל דבר שהוא לשם שמים יהיה מהטוב והיפה. ואם בנה בית תפילה – יהיה נאה מבית ישיבתו, האכיל רעב – יאכיל מהטוב והמתוק שבשולחן, כסה ערום – יכסה מהיפה שבכסותו, הקדיש דבר – יקדיש מהיפה שבנכסיו, וכן הוא אומר: 'כל חלב לה'".

כאמור, דברים אלו פסקם הרמב"ם. בדרך כלל מפרשיו מביאים את המקור לדבריו, וכאן כתב ה"כסף משנה": "אלה הם דברי רבנו וראויים אליו". כלומר, אין מקור לכך ואלו הם דבריו, ומכיון שהרמב"ם נהג כך והחדיר בנפשו ובטבעו את התכונה של "כל חלב לה'" – ראוי כל אחד ואחד לנהוג כך!

פיה פתחה

נשים ונפלאות

בחורה עם שני מפתחות

"עילוי" מאחת הישיבות הגיע לפרקו והחליט שהוא לא מתפשר על פחות מבחורה עם שני מפתחות, מפתח אחד של דירה ומפתח אחד של מכונת. הוא רצה בחורה שיש לה דכניה גדולה. הצעות שונות ומובחרות כיהא ל"עילוי" הגיעו לפתחו, אך הוא דחה את כולן מכיוון שלא ענו על הדרישות – כאמור, בחורה עם שני מפתחות.

באותו זמן היתה בחורה שהיתה מעוניינת בו, ומשמעה על בקשתו הנ"ל הציעה את עצמה כבחורה בעלת שני המפתחות. השניים נפגשו והוא ראה פעמיים "כי טוב" – מפתח לרכב ומפתח לדירה. לא עבר זמן רב עד שהצלחת נשברה והם התחתנו.

כעבור זמן מה עלה ה"עילוי" לביתו ואסף את הדואר. והנה הוא רואה, שחור על גבי לבן, הודעה על סיום חוזה השכירות בדירה. "חוזה שכירות? מה פתאום?" תמה לעצמו, "יש פה בוודאי טעות". הוא נכנס לביתו, שם חיכתה לו רעייתו, והוא הראה לה את הכתוב. בני הזוג דיברו ביניהם והוא, לתדהמתו, גילה שהדירה שהם גרים בה היא בשכירות וגם הרכב שהם נוסעים בו הוא רכב שכור. הבחור התרעם מאוד וטען כלפי אשתו שזהו מקח טעות.

הוא הלך לרבו אשר התפלא על הדבר, וביחד הם פנו לבית הדין הגדול לשטוח את טענותיהם. רבו של ה"עילוי" טען בפני הרב אליהו זצ"ל: "הכיצד ייתכן כדבר הזה? הלא הוא אחד העילויים' בישיבתנו!"

השיב לו הרב אליהו בחיוך: "אם היא הצליחה לסדר אותו ככה, אז כנראה שהוא לא 'עילוי'!".

בין הפותרים נכונה יוגרל אחד מספרי הקומיקס על סרן הרב זצ"ל

עטרת מרדכי לילדים

פרשת: שמיני

מעשה רב

איך אפרד ממך, אחי?

ספר הרב אריאל אדרי, רב שכונת הר חומה בירושלים: בא' בניסן תשנ"ג סימו הרב אברהם שפיא זצ"ל - ("רב אברום"), והרב אליהו זצ"ל את כהנתם ברבנות הראשית לישראל.

רב אברום לא היה אדם של מסבות, הוא רק אמר "ברוך שפטננו" ושמח לחזר לשיבה, אבל החסידים של הרב אליהו זצ"ל ארגנו לו בבית הכנסת שלו מסבה עם תזמורת.

הגיעו לשם הרבה אדמו"רים, ביניהם גם הרב בקשי דורון שהחליף את הרב זצ"ל ברבנות, והגיע גם הרב אברום. הוא עלה ואמר בהתרגשות: איך אני אפרד ממך? איך אני אפרד ממך, אחי? אבל לא "אחי" כמו שאומרים היום, אלא התפנו לקד ממש. קד, כלו בדמעות. וזה היה מיחד!

אז ראיתי מה עושה האחריות לשני הרבנים הגדולים האלה, למרות שהיו ביניהם הבדלים. רב אברום היה משל והרב אליהו היה מחמיר. היה ביניהם וכוח גדול בענייני פשרות למשל. אבל זה היה בפרטים. במהות הוא אמר: איך אפרד ממך, אחי? אני לא יכול לשלח את הדבר הזה, הקשר המהותי ביותר היה מפלא. ("אביהם של ישראל" 6)

חידושים בפרשה

שבת שלום לילדים יקרים,

"להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין הנוזה הנאכלת ובין הנוזה אשר לא תאכל" (י"א, מ"ז)

חז"ל אומרים בכמה מקומות, שצריך להתרגל לסגס בדבר טוב. אם קד יש לשאל: מדוע פרשתנו מסימת בדבר שלילי: "...ובין החיה אשר לא תאכל!"

היה צריך לגסח את הפסוק בצורה הפוכה: "בין החיה אשר לא תאכל ובין החיה הנאכלת"! יש לנשב זאת על פי הגמרא ביומא (פ"ב ע"ב):

מספר על אשה הרה שהריחה ריח של אכל בעצומו של יום הכפורים והתאונה מאוד לאכל. נגשו לרבי לשאל אותו מה דינה, אמר להם לחש באונה שיום כפור היום - כדי שישמע העבר. לחשו לה, ותאונה נסתלקה. אותו עובר שנגע להלכה נצא ממנו רבי יוחנן! ומספר על אשה אחרת שהיתה הרה שהריחה ריח של אכל והתאונה לאכל בעצומו של יום הכפורים. נגשו לרבי חנינא לשאל מה דינה. אמר להם לחש לה באונה, כדי שישמע העבר שיום הכפורים היום, אבל הלחישה לא הועילה והאשה לא נרעה. אותו עובר שלא נגע להלכה נצא ממנו אדם בשם "שבתי אצר פירי" שעשה צרות לעם ישראל: הוא היה קונה את כל החטים שבשדות עוד לפני קצירתן, ובהיותו הבעלים הבלעדיים של החטים היה מפקיע את מחיריהן.

מגמרא זו אנו רואים שלעיתים ה"לא תאכל" - מראה על התגברות והתקדשות, וה"נאכלת" - מראה על ההפך...

נמצאנו למדים, שלפעמים דוקא סיום של "אשר לא תאכל" הוא סיום טוב וחיובי... (מעובד מתוך "דברי מרדכי")

חידות

שאלות מהפרשה

פרטים יוגרלו מידי שבוע מבין הפותרים נכונה

בין הפותרים נכונה יוגרל כרטיס ספר על 50 ₪ אחת לחודש

1. באיזה תאריך היה היום השמיני?
2. אלו 2 קרבנות הקריב אהרן?
3. מדוע עגל לחטאת?
4. מי התאסף לפני ה'?
5. מה ההבדל בין תרומה לתנופה?
6. מדוע היה על משה רבנו לומר לאהרן קרב אל המזבח? (רשי ט, ז)
7. מה עשה אהרן אחרי עבודת הקרבנות? (רשי ט, כב)
8. מדוע הזכרו רק 4 חיות טמאות, ומה עם כל השאר?
9. מדוע אין רשימת עופות טהורים ורק טמאים יש?
10. מה ענשו של פהו שעבד כשהוא שיכור?

אתר: www.ateretme.com
153-54-4477-562 / מייל: ateretme@gmail.com

גדולים צדיקים

הרב משה יהודה לייב לנדא זצוק"ל

היה רבה של העיר בני ברק וראש מערכת פשרות "הרב לנדא".

הרב לנדא נולד בט' תמוז תרצ"ה בהוד השרון, לאביו הרב יעקב לנדא ונקרא על שם סבו. פהו כר"מ וחבר הנהלה רוחנית בישיבת תומכי תמימים כפר חב"ד.

בצעירותו למד בישיבת פונוביז' ובישיבת תומכי תמימים בעיר לוד. לאחר נשואיו, התמנה כר"מ בישיבת תומכי תמימים כפר חב"ד, וכחבר לשפת עזרת תמימים שנהלה על ידי אביו.

לאחר פטירת אביו בכ"ו שבט תשמ"ו התמנה למלא את מקומו כרב העיר בני ברק, בהשתדלות ובברכת הרבי מלובבין.

הרב לנדא היה מחשובי רבני חב"ד בארץ הקודש עמד בראש מערכת פשרות הנחשבת כמערכת פשרות מהדרת ביותר. בשנת תשס"ו התמו כל אדמו"רי בני ברק על פסק כי אין לערף שמחות באולם שאינו עומד תחת השגחת הרב לנדא. בחדש שבט תשע"ט חש ברע, מאז היה מאשפז, ובמוצאי שבת כ"ד אדר ב' תשע"ט נפטר.

בהלוגיה הכרו שבנו, הרב יצחק איזיק לנדא, ישמש כממלא מקום אביו בכל הקשור לנהול ענייני הדת והפשרות בעיר

זכותו תגן עלינו.

העלו מוקדש לע"נ: שלום בן סאלם, ישראל כלפו בן ריחנה רחל, יהושע בן שרה, עליזה בת חנה ויעקב, שלמה בן שרה, גומש בת רבי צדוק, יצחק זכאי בן סלמן שלמה ושינה שושנה, שמעיה בן דינה, לאון בן אסולין בן זוהרה ת.נ.צ.ב.ה

"קום רבי שמעון בר יוחאי!"

פדיון נפש מיוחד

לישועה בכל ורפואה שלמה

ותיקון הנפטרים ז"ל

יעשה בס"ד בערב ראש חודש ניסן המסוגל לישועה ורחמים מרובים

בליל שישי כ"ט אדר ב' (1.4) מחצות הלילה

בבית מדרשנו "עטרת מרדכי" ברחובות

כל השמות יוזכרו בלנ"ד ובס"ד בסיום הזוהר הקדוש וסיום ש"ס משניות
בציון רשב"י זיע"א במירון על ידי רבני ואברכי בית מדרשנו.
ובירושלים מול קודש הקודשים במניין מקובלים.

180 ₪ בלבד לכל שם של פדיון נפש או תיקון הנפטרים.
ניתן למסור שמות ללא הגבלה ולחלק לתשלומים

צדקה זו תחולק בהידור כ-
"קמחא דפסחא"
לעמלי תורה נזקקים.

ניתן למסור שמות עד יום שלישי הקרוב כ"ז אדר ב' (29.3) בשעה 12:00 בלבד.

לתרומות ולהעברת שמות לפדיון נפש / תיקון הנפטרים:

bt ביט למס' 054-4477562 באתר: עטרת-מרדכי.קום. www

בטל' 054-4477562 / 08-9397933

